

Arrest

nr. 166 869 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat T. WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen worden op 10 november 2015 aangetroffen op de luchthaven te Zaventem terwijl zij trachten met vervalste paspoorten naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

1.2. Eveneens op 10 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 17 november 2015 elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een Afghaans paspoort voorzien van een door de Italiaanse overheden op 31 augustus 2015 afgeleverd Schengenvisum voor een verblijf van negentig dagen tussen 25 augustus 2015 en 25 februari 2016, met binnenkomst op 19 oktober 2015. Verzoekers echtgenote is in het bezit van een geldig Indiaas paspoort voorzien van een door de Franse overheden op 5 oktober 2015 afgeleverd Schengenvisum voor een verblijf van dertig dagen tussen 5 oktober 2015 en 4 januari 2016, met binnenkomst eveneens op 19 oktober 2015.

1.5. Op 27 november 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzoeken tot overname aan de Franse overheden, op grond van de artikelen 11 (verzoeker) en 12, lid 2 (verzoekers echtgenote en de drie minderjarige kinderen) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Hierbij wordt, overeenkomstig artikel 28 van de Dublin III-verordening, om een spoedig antwoord gevraagd. Bij ontbreken van een antwoord binnen de termijn bepaald in artikel 28, derde lid van de Dublin III-verordening worden de Franse overheden overeenkomstig deze bepaling verondersteld de overnameverzoeken te hebben aanvaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 december 2015, in hoofde van verzoeker, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 29 december 2015 ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28 j° 11 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene werd op 10.11.2015 samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen aangetroffen op de luchthaven van Zaventem. Het gezin poogde met gebruik van vervalste paspoorten van het Verenigd Koninkrijk naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te reizen. De betrokkene was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies). De betrokkene vroeg op 17.11.2015 asiel in het centrum voor illegalen te Brugge.

De betrokkene is in bezit van een paspoort van Afghanistan met nummer 00029965, afgegeven op 25.07.2015 en geldig tot 24.07.2020. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum 027482737 afgegeven door de Italiaanse consulaire diensten te Moskou op 31.08.2015 en geldig voor een verblijf van negentig dagen tussen 25.08.2015 en 25.02.2016. Een stempel getuigt van de binnenkomst via de luchthaven van Roissy CDG op 19.10.2015.

De betrokkene werd gehoord op 25.11.2015 en verklaarde dat hij sinds 1999 woonde en werkte in de Russische Federatie. Vandaar reisde hij in juli 2014 naar India, vanwaar hij enkele maanden later via de Verenigde Arabische Emiraten naar Frankrijk reisde. Na aankomst reisde hij met de trein meteen door naar België. De betrokkene voegde toe dat hij een smokkelaar verzocht een reis te regelen voor zijn hele gezin. Naar eigen zeggen op aanraden van de smokkelaar vroeg de betrokkene een visum aan bij de Italiaanse vertegenwoordiging in Moskou.

We wijzen er op dat de Franse consulaire diensten te New Delhi (India) Schengenvisa verstrekten aan de echtgenote van de betrokkene en hun drie kinderen.

Om de eenheid van het gezin te bewaren werden de Franse instanties op 27.11.2015 verzocht ook het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013. Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 28 van Verordening 604/2013 om een spoedig antwoord verzocht. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 28 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Frankrijk met toepassing van artikel 28 de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene verklaarde dat hij en zijn gezin naar het VK wilden reizen, omdat zijn moeder en zijn twee broers daar verblijven. Hij besloot asiel te vragen omdat hij naar eigen zeggen na verloop van tijd merkte dat alles heel correct verloopt in België en zijn kinderen in België naar school kunnen gaan. Middels een in het Engels geschreven verklaring d.d. 28.12.2015 uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Franse instanties omdat hij vreest dat hij en zijn gezin in Frankrijk als asielzoekers geen opvang of onderdak zullen krijgen.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende oudere zus te hebben. Zijn moeder en zijn twee broers verblijven in het VK.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 26.11.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Frankrijk betreft niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de opvang van asielzoekers ontoereikend is en reeds jaren wordt gekenmerkt door structurele tekortkomingen. De betrokkene stelt verder dat zijn echtgenote mentale gezondheidsproblemen kent, daardoor in een kwetsbare situatie verkeert en een overdracht enkel kan plaatsvinden indien er garanties zijn qua opvang. De betrokkene verwijst naar het rapport van 17.02.2015 van mensenrechtencommissaris Muiznieks volgend op zijn bezoek aan Frankrijk van 22 tot 26 september 2014, naar het rapport van Asylum Information Database" (AIDA) van januari 2015 en naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij merkte dat alles correct verloopt in België herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen worden vastgelegd voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat is dan ook onvoldoende grond voor de

toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verder merken we op dat kinderen van de betrokkene ook in Frankrijk onderwijs zullen krijgen.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat hij in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse instanties werden bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen indien hij dat wenst. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37).

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten met betrekking tot de volgens hem ontoereikende opvang in Frankrijk beamen we dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende noodopvangplaatsen (pagina 74). Verder wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat de plaatsen in de reguliere opvangstructuren prioritair worden toegekend aan onder meer gezinnen met jonge kinderen zoals het gezin van de betrokkene (pagina 80). Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende de in België verblijvende zus merken we op dat de betrokkene de verblijfplaats van zijn zus in België niet zegt te kennen. Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16 bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een

pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene zijn zus zou bestaan en dat de zus van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11 van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betreffende de in het VK verblijvende familie (moeder, twee broers) merken we op dat ook deze personen ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn. Verder toont de betrokkene niet aan dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn in het VK verblijvende familie of dat een van zijn familieleden -ouder of broers- , verblijvend in het VK, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28 j° 11 van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties."

Op 3 januari 2016 diende verzoeker het verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de thans bestreden beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 159 534 van 5 januari 2016 verwierp de Raad de vordering tot schorsing.

Op 12 januari 2016 werd de verzoekende partij overgedragen aan Frankrijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 10 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende de uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 1560/2003/EG) en van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in de hoofding van het middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker de schending inroept van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij vraagt naar de zekerheid dat Frankrijk instemt met het stilzwijgend akkoord en de nuttige voorbereidingen doorvoert om een opvang ter beschikking te stellen. Een stilzwijgende akkoord vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken de schriftelijke bevestiging van Frankrijk krijgt voor uitvoering. Zij verwijst naar artikel 10 van de verordening 1560/2003/EG, dat voorziet dat, wanneer de verantwoordelijke lidstaat daarom verzocht door de verzoekende lidstaat, onverwijld en schriftelijk dient te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent en zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen dient te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen.

De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat verweerder in zijn weigeringsbeslissing niet zou kunnen volstaan met te wijzen op het impliciete overnameakkoord zoals dit wordt voorzien in de Dublin-reglementering om te besluiten dat de behandeling van de asielaanvraag aan Frankrijk toekomt. Om te komen tot een effectieve overdracht binnen de gestelde termijnen is voorzien in een overleg tussen de betreffende lidstaten en een bevestiging van verantwoordelijkheid, indien daarom verzocht, door de verzochte lidstaat, doch er blijkt niet dat dit overleg of deze bevestiging reeds plaats dient te hebben gevonden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf. Er kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit betoog van verzoekster de wettigheid van de thans bestreden beslissing op zich aantast. Er blijkt geenszins dat een '*impliciet*' akkoord dient te worden gevolgd door een '*expliciet*' akkoord opdat verweerder kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Zoals verzoeker zelf in wezen ook aangeeft, zijn de bevestiging van verantwoordelijkheid en het overleg vereist om te kunnen komen tot een effectieve tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, doch aldus blijkt nog niet dat het nog niet voorhanden zijn hiervan het nemen van de bestreden beslissing op zich in de weg staat. Het artikel 10 van de verordening 1560/2003/EG voorziet op zich ook niet dat de aangezochte lidstaat op voorhand reeds een opvangplaats dient te hebben voorzien. Wat de vraag betreft of verzoeker bij overdracht aan Frankrijk opvang zullen kunnen krijgen, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

De Raad benadrukt dat verweerder op omstandige wijze heeft toegelicht, met verwijzing naar de verklaringen afgelegd door verzoekster en de concrete omstandigheden van haar situatie, op welke wijze hij tot de vaststelling is gekomen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. Er wordt ook duidelijk toegelicht op welke rechtsgrond hij zich hiervoor baseert. Tevens wordt ingegaan op de door verzoeker en haar raadsman naar voor gebrachte elementen en bezwaren tegen een overdracht naar Frankrijk. Gelet op deze omstandige en uitvoerige motivering, en nu verzoeker ter terechtzitting – en nadat hij in de mogelijkheid was om kennis te nemen van de stukken van het administratief dossier – ook niet aangeeft na kennisneming van het dossier nog bemerkingen te hebben, kan niet worden vastgesteld dat verzoekers rechten van verdediging werden miskend derwijze dat zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte in het gedrang zou zijn. Verzoeker stelt in zijn conclusie dat de procedurele waarborgen ontbreken om te kunnen vaststellen of het risico van een

schending op artikel 3 van het EVRM voldoende is uitgesloten binnen de overnameprocedure, doch gelet op het gegeven dat hij voorafgaand – zoals dit blijkt uit de stukken in het dossier – in de mogelijkheid was om op dit punt zijn standpunt naar voor te brengen en in dit verband uitvoerig is gemotiveerd in de bestreden beslissing maakt hij zulks geenszins concreet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In zijn verzoekschrift van 3 januari 2016 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevorderd, voerde verzoeker reeds de schending aan van voormelde artikelen.

Het vermeende risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk en de te verwachten gevolgen van de geplande verwijdering naar Frankrijk, werden door de Raad op het moment van de verwijdering onderzocht. Dit onderzoek werd gevoerd met alle waarborgen voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, met name zoals deze gelden wanneer de Raad uitspraak dient te doen over een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker had aldus toegang tot een effectief rechtsmiddel dat een aandachtige, volledige en strikte controle mogelijk maakte van zijn situatie, conform artikel 13 van het EVRM (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015 en GwH 11 juni 2015, 89/2015).

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 159 534 van 5 januari 2016 dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Handvest of artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening aannemelijk maakt.

De Raad verwijst voor de bespreking van dit middel naar hetgeen werd geoordeeld op 5 januari 2016 in arrest nr. 159 533.

De beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Handvest en van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening zoals uiteengezet in het arrest nr. 159 533, wordt door de Raad in onderhavig beroep bijgetreden en overgenomen.

Deze beoordeling gaat als volgt:

“2.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

De Raad dient na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker en zijn gezinsleden zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de tekortkomingen in het Franse opvangnetwerk zoals deze werden vastgesteld in het bezoekerapport van 17 februari 2015 door de Commissaris voor de rechten van de mens van de Raad van Europa. Hij stelt dat volgens dit rapport enkel een minderheid van de asielzoekers een opvangplaats krijgt binnen het netwerk, de spoedinrichtingen onvoldoende zijn en ook families met kinderen op straat zitten door een gebrek aan opvang. Onder verwijzing naar het AIDA rapport van januari en december 2015 wijst hij erop dat families met kinderen weliswaar voorrang krijgen bij het toekennen van een plaats in een centrum en zij in afwachting hiervan toegang hebben tot de spoedinrichtingen, doch sommigen hiervan verzadigd waren eind 2014. Hij wijst verder op een persartikel in Le Monde van september 2015 waarin een vertegenwoordiger van het UNHCR wijst op de opvangproblemen in Frankrijk en stelt dat het engagement van de Franse overheden om meer asielzoekers op te vangen nog niet zichtbaar is in de praktijk. Hij is van mening dat het risico dat hij geen opvang zal kunnen krijgen niet kan worden uitgesloten.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd betreffende het door verzoeker ingeroepen opvangprobleem in Frankrijk. Er wordt zo gesteld:

“Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten met betrekking tot de volgens hem ontoereikende opvang in Frankrijk beamen we dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende noodopvangplaatsen (pagina 74). Verder wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat de plaatsen in de reguliere opvangstructuren prioritair worden toegekend aan onder meer gezinnen met jonge kinderen zoals het gezin van de betrokkene (pagina 80). Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

Verweerder steunt zich aldus op het AIDA rapport bijgewerkt tot 27 november 2015, waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier. In dit rapport wordt uitgebreid ingegaan op de opvangmogelijkheden in Frankrijk voor asielzoekers (vanaf p. 69). Hierbij wordt ingegaan op een wijziging in de asielwetgeving in Frankrijk die ook op het vlak van de opvang grondige wijzigingen heeft gebracht door een volledige omzetting van de gewijzigde opvangrichtlijn. Er wordt gesteld dat vanaf 1 november 2015 het nieuwe opvangsysteem in verschillende prefecturen reeds werd toegepast en op het gehele Franse grondgebied operationeel wordt vanaf januari 2016. De wetgeving voorziet dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten, de toewijzing van opvangplaatsen nationaal wordt gecoördineerd en een “speciale noden”-assessment wordt doorgevoerd in het kader van de toewijzing van opvang. De nieuwe wetgeving voorziet ook in een “guichet unique” om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang. Er wordt vervolgens melding gemaakt van verschillende vormen van opvang die worden aangeboden: opvangcentra voor asielzoekers, waaronder zowel collectieve opvangcentra als private huisvesting en andere vormen van accommodatie gefinancierd door het ministerie van Binnenlandse Zaken, waaronder noodopvangplaatsen. Er wordt aangeduid dat asielzoekers in aanmerking komen voor een plaats in een opvangcentrum en dat als er

op dat ogenblik geen plaats beschikbaar is zij op een wachtlijst worden gezet en in afwachting een tijdelijke opvang krijgen. Er werden in 2015 4.200 bijkomende plaatsen voorzien in de opvangcentra en er is sprake van effectief voorziene bijkomende plaatsen in de eerste semesters van 2015. Voor de jaren 2016 en 2017 worden 3.500 en 2.000 bijkomende plaatsen voorzien. Er wordt melding van gemaakt dat het aantal plaatsen in de opvangcentra niet toereikend is. Ook in de noodopvang worden bijkomende plaatsen voorzien tegen eind 2015. Het rapport maakt er melding van dat de plaatsen in de reguliere opvangcentra bij voorkeur worden toegewezen aan kwetsbare asielzoekers, waaronder families met jonge kinderen.

Uit voormeld rapport, en de stukken van verzoeker, blijkt dat Frankrijk – net zoals verschillende andere lidstaten – moeilijkheden kent om voldoende opvangplaatsen ter beschikking te stellen van asielzoekers. Er is wel duidelijk sprake van recente wetswijzingen en initiatieven om hierin verbetering te brengen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet zonder meer dat verzoeker kan stellen dat de situatie in het jaar 2014 qua opvang de referentie blijft. Er blijkt daarnaast ook duidelijk uit voormeld AIDA-rapport, zoals wordt aangeduid in de bestreden weigeringsbeslissing, dat voor de opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra voorrang wordt gegeven aan o.a. gezinnen met jonge kinderen. Tevens blijkt dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen te compenseren een systeem van noodopvangplaatsen kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen. Verzoeker geeft aan zijn twijfels te hebben bij de gepastheid van de noodopvangplaatsen in het algemeen, onder meer naar sociale begeleiding toe, doch maakt prima facie nog niet aannemelijk dat in het kader van deze noodopvangplaatsen het basisrecht op opvang of op een doeltreffende asielprocedure zou worden miskend. Wat de noodopvang betreft, is er verder inderdaad sprake van dat het mogelijk is dat verschillende gezinsleden in verschillende kamers moeten slapen omdat mannen en vrouw apart worden gelegd, doch hierbij wordt wel degelijk aangeduid dat het de norm is dat leden van eenzelfde kerngezin bijeen kunnen blijven.

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaar profiel doordat hij een gezin met drie minderjarige kinderen vormt en stelt dat ten deze op verweerder een positieve verplichting rust om bijkomende garanties te vragen aan Frankrijk betreffende de opvang. Hij verwijst naar de zaak Tarakhel van het EHRM. De Raad is evenwel van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. In casu wordt niet ontkend dat verzoeker als gezin met drie minderjarige kinderen een kwetsbaar profiel heeft. Evenwel kan de situatie van Italië geenszins vergeleken worden met de situatie van Frankrijk. Zoals hiervoor werd besproken kan voor Frankrijk bezwaarlijk gesteld worden dat er geen opvangmogelijkheden zijn en blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen voorhanden zijn dat de familie dreigt uit elkaar te worden gerukt of terecht te komen in opvang die helemaal niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Evenmin komt uit een lezing van de door verzoeker voorgelegde stukken prima facie een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Frankrijk naar voren. Verzoeker verwijst naar bronnen die spreken over getuigenissen van families die op straat dienden te verblijven, doch deze handelen over de situatie in 2014 en/of specifieke regio's en er blijkt niet dat deze situatie, onder meer in het licht van de bijkomende voorziene opvangcapaciteit en de gewijzigde wetgeving waarbij sprake is van een nationale coördinatie van de toewijzing van opvangplaatsen en een "speciale noden"-assessment, zich actueel nog voordoet. Verweerder wijst er verder ook op dat de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker en zijn gezin.

De Raad stelt daarnaast ook nog vast dat verzoeker en zijn gezin reeds op 19 oktober 2015 in Frankrijk zijn toegekomen. Op 10 november 2015 werden zij tegengehouden op de luchthaven te Zaventem terwijl zij middels valse paspoorten wensten door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Gedurende een kleine maand heeft het gezin aldus verbleven op het grondgebied van de lidstaten zonder dat zij enige bescherming vroegen of enige nood aan opvang of steun blijkt, hetgeen enige financiële reserve en zelfredzaamheid doet vermoeden.

Uit het geheel van de bovenstaande informatie is de Raad prima facie van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen opvangplaats of geen aangepaste opvangplaats zal kunnen verkrijgen voor hem en zijn gezin. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat er in zijn concrete situatie bijkomende concrete waarborgen moeten worden verkregen.

In het kader van de beslissingen die verweerder nam met betrekking tot verzoekers echtgenote werd daarnaast ook ingegaan op de gezondheidsproblemen in haren hoofd waarvan gewag werd gemaakt. Zo wordt gesteld:

“We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor expliciet verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. Betreffende de in verband met haar gezondheid aangebrachte elementen benadrukken we dat er ons inzien geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene en haar kinderen in Frankrijk niet in hun hoedanigheid van asielzoekers niet de nodige zorgen zouden verkrijgen of dat in België aangevatte behandelingen in Frankrijk niet zouden kunnen worden verder gezet. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.”

Verzoeker brengt in dit verband geen concrete argumenten naar voor. Er is heden geen enkele aanwijzing noch in het administratief dossier noch in de bestreden beslissingen noch in hetgeen de raadsman van verzoeker uiteenzet, dat erop duidt dat verzoeker en zijn echtgenote geen toegang zullen hebben tot opvang, medische en psychologische begeleiding in Frankrijk (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, par. 36). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Belgische overheden hieromtrent garanties dienden te vragen. Er blijkt ook niet dat de gezondheidstoestand van de echtgenote haar verhindert te reizen, nu zij reeds in het land van herkomst werd behandeld en deze gezondheidsproblemen haar ook niet hebben verhindert naar Europa te reizen.

Er kan prima facie worden aangenomen dat verweerder rekening hield met de verklaringen van verzoeker en de voorgelegde elementen. Uit de hierboven aangehaalde motivering, die bevestiging vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt dat verweerder, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Er blijkt niet dat hij zich louter heeft beperkt tot een onderzoek naar systeemfouten in de asielprocedure of het opvangsysteem die van aard zijn te leiden tot een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM, doch hij is tevens uitgebreid ingegaan op de concrete situatie van verzoeker en zijn gezin en de door hem naar voor gebrachte bezwaren tegen een overdracht aan Frankrijk. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevatten op het eerste gezicht elementen die erop wijzen dat hij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van de algemene situatie voor asielzoekers of Dublin-terugkeerders qua opvang of de asielprocedure die ernstig tekort schiet of omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening aannemelijk maakt.

Verzoeker beroept zich ten slotte nog op een miskenning van artikel 3 van het Handvest – dat het recht op menselijke integriteit omvat –, doch enige concrete toelichting wordt in dit verband niet verstrekt en op het eerste zicht zijn er evenmin concrete indicaties voorhanden dat dit recht zou worden miskend als gevolg van de bestreden beslissingen.

Het tweede middel is niet ernstig.”

Het feitelijk gegeven dat verzoeker op 12 januari 2016 werd gerepatrieerd naar Frankrijk, wordt ter terechtzitting niet betwist.

Op de terechtzitting van 22 april 2016 verklaart de raadsman van de verzoekende partij geen informatie van de verzoekende partij te hebben ontvangen sedert haar vertrek uit België. De verzoekende partij toont dus ook niet aan dat, nu zij zich werkelijk in Frankrijk bevindt, zij vernederd of onmenselijk behandeld wordt.

Nu er heden geen significante nieuwe gegevens voorliggen die de Raad overtuigen een andere beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Handvest en van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening aan te nemen dan de voormelde *prima facie* beoordeling, acht de Raad dit middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF